

SLADKÝ ŽIVOT

Heidi Riceová
V moci pouštního
bandity

HEIDI RICEOVÁ

V MOCI POUŠTNÍHO
BANDITY

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

příběhy, které Vám nabízím v edicích Sladký život a Sladký život Duo tento měsíc, mají, když tak nad tím přemýšlím, jedno společné téma: silné ženy. Já vím, že pořád ještě přežívá takové to klišé o slabé ženě, která potřebuje silného ochránce, ale, po pravdě řečeno, není to už dávno překonáno?

Rozhodně si to myslí i hrdinky všech šesti povídek, které si můžete v těchto dvou edicích přečíst!

A když jsem si uvědomil tohle společné téma, nedalo mně to, a musím se s Vámi podělit o jeden citát z knihy úplně jiného autora, než jsou dámy, které pro Vás píší mé romantické příběhy. Jistě se shodneme na tom, že Jack London je hodně „chlapský autor“. A přesto napsal taková krásná slova:

„Najdi si ženu jako veliký, prudký plamen, ženu, která se směje... a miluje muže, dokud smí, a líbí se jí to. Jsou takové ženy.“

Láska a něha se totiž se silou vůbec nevylučují!

*S láskou
Váš Harlequin*

Heidi Riceová

**V MOCI POUŠTNÍHO
BANDITY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claimed for the Desert Prince's Heir

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6505-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6511-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6517-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kasia Salahová mhouřila oči do horkého oparu na horizontu a na zlověstný oblak prachu, jenž se vznášel nad ním, a pak se zadívala na svůj mobil.

Žádný signál.

Potichu zaklela nadávku, kterou se naučila během svých let na univerzitě v Cambridgi, zatímco se jí nad horním rtem tvořil pot a další jí stékal po zádech pod tričkem a objemným hábitem, který měla na sobě a jenž ji měl chránit před horkem a prachem pouště. Byl to ten typ nadávky, za kterou by ji kdysi od babičky stihl trest jen za to, že ji zná – nemluvě o tom, že ji vyřkla nahlas. Zastrčila telefon do zadní kapsy šortek, když ji konečně po několika frustrujících okamžicích našla pod tunami látky. Pak přesunula pohled na motor černého SUV – a znovu zaklela, tentokrát hlasitěji. Stejně nebyl v okruhu padesáti mil nikdo, kdo by ji slyšel – a trochu ji to vzmužilo, ačkoliv to nijak nepomohlo.

Proč ji nenapadlo, aby si s sebou vzala satelitní telefon, než odjela z paláce na tuhle průzkumnou cestu? Nebo nějaký doprovod? Nejlépe takový, který by se aspoň trochu vyznal v autech? Povzdechla si a kopla do pneumatiky rozbitého džípu.

Bylo to od ní lehkomyšlné, sebejisté a přespříliš optimistické... její tři oblíbené chyby.

Vždyť ale neměla v plánu skončit uprostřed ničeho bez telefonního signálu.

Šejk Zane Ali Nawari Chán, manžel její nejlepší kamarádky Catherine¹, vládce Narábie, oficiálně její šéf, se už dlouho usilovně snažil zavést do rozlehlých částí království internet a mobilní síť. Měla však podezření, že se ocitla příliš blízko hranic – v zaostalé poušti obklopené horskou oblastí na jihu, v níž žili jen nomádi kmene Choladi. Podle toho, co si pamatovala, Choladiové ani neměli tekoucí vodu, takže šance, že budou potřebovat telefonní signál, byly značně mizivé.

Zakryla si ruce látkou, aby si je nepopálila na rozžhaveném kovu, a zabouchla kapotu nepojízdného vozidla. V žhavém zvuku se ozvalo ostré prásknutí. Naštěstí dala Cat a její asistentce Nadie podrobný itinerář své cesty, takže až se dnes večer nevrátí, vyšlou za ní pátrací skupinu.

To ovšem stále znamenalo, že musí strávit noc v džípu.

Což nebude žádná zábava, zvláště až teplota klesne, hned jak se sluníčko schová za pouštní obzor.

Žhavý suchý vítr jí mrštil spršku písku do tváře. Přetáhla si šátek přes nos a ústa, aby ty písčité víry nemusela vdechovat, a zadívala se k horizontu. Oblak, který předtím zahlédla, narůstal, rozkládal se nad zemí v obou směrech a zakrýval chvějící se žhavý opar jako nějaká zlovorná síla.

Ucítila příval adrenalinu a úzkost, kterou dosud držela pevně pod kontrolou, jí sjela po páteři.

Je to snad písečná bouře?

¹ Jejich příběh je zpracován v knize nazvané *Tajná komnata*, který v edici *Sladký život* vyšel v červnu minulého roku. Poznámka redaktora.

A nemíří jejím směrem?

Ještě nikdy žádnou nezažila, většinu života byla schovaná v přepychovém bezpečí pokojů Zlatého paláce určených pro ženy.

Už o nich však slyšela. Krveprolití, jež přinášely, vzbuzovalo hrůzu v dospělých mužích i ženách. Její babička o nich šeptávala s úžasem, jak ty nejhorší z nich zpustošily království, proměňovaly farmářskou půdy zpátky v poušť a způsobovaly množství smrtelných nehod.

Polkla paniku, jež ji hrozila přemoct.

Přestaň se chovat jako hysterka.

Tohle byla další z jejích charakterových vad. Všechno viděla v příliš živých barvách.

Její babička, přes všechnu svou moudrost, také občas propadala hysterii. Kasii byly teprve čtyři roky, když s ní začala bydlet, až se nakonec stala součástí palácového personálu, když starý šejk zemřel a nový šejk, Zane, najal Catherine Smithovou, vědkyni z Cambridge, aby o království napsala knížku.

Když v devatenácti začala pracovat jako Catherineina osobní asistentka, změnilo jí to život – zvlášť poté co se Cat za Zanea provdala a stala se vládkyní Narábie. Tím se Kasii otevřel vzrušující svět za palácovými zdmi. Nyní už však nebyla tou rozdychtěnou, přecitlivělou puberťáčkou s hlavou plnou romantických představ – skrývající všechnu svou nejistotu za závojem nesplnitelných snů. Byla dospělou ženou se sny, jež si už splnila, když vystudovala environmentalistiku, aby zachránila narábijskou zemědělskou půdu před pouští, jež ji hrozila schlamstnout.

Trocha písku a noc v džípu ji nerozhodí... moc. Ve skutečnosti by mohla během noci strávené v poušti získat pár užitečných údajů.

A kdo tvrdí, že je to pouštní bouře? Než opustila palác, nezaznamenala žádné zprávy o nepříznivém počasí, a to zkontrolovala jak místní, tak satelitní hlášení. Možná je lehkomyšlná, ale není žádný idiot.

Opakovala si uklidňující slova, ale její pohled zůstal přilepený k horizontu.

Temný, neproniknutelný mrak rostl a rostl a blokoval slunce. Musel být přinejmenším třicet či čtyřicet mil široký, a ačkoliv se nacházel stále docela daleko, rychle postupoval. Pouštní ticho prořízl nějaký zvuk. Jakýsi drobný tvor – ještěrka, had či hlodavec – cupital kolem jejich bot, aby se rychle ukryl v zemi. Jasná bezmračná obloha potemněla.

Strachem se jí stáhlo hrdlo, zatímco mozek se snažil přemýšlet. Má nasednout do SUV? Nebo se schovat pod ním?

Pak něco uviděla – jakousi skvrnku na horizontu – jak se vynořuje z oblaku jako kulka. Chvíli trvalo, než se ta skvrna ustálila a ona rozeznala postavu. Byl to nějaký člověk uhánějící na koni.

Hrdlo se jí tentokrát stáhlo i úzkostí.

Černý rozevlátý hábit se zvedal ve větru za pádící postavou jako křídla nějakého obřího dravého ptáka, zatímco kopyta koně přehlušila i hřmění písku.

Jezdec byl muž. Velice velký muž. Postavu měl silnou a svalnatou, plynulé pohyby mocné a impozantní, když se plnou rychlostí řítí na koni jako by byl s tím zvířetem jedno tělo i duše. Většinu tváře měl schovanou pod látkou.

Srdce se jí sevřelo panikou a bušilo do tempa cválajících kopyt – když zahlédla, jak kůň a jezdec změnili kurz a zamířili přímo k ní.

Pak si povšimla, že má přes širokou hrud' popruh od pušky.

Bandita. Kdo jiný by to byl, takhle daleko od civilizace?

Uteč, Kasie, uteč.

Tichý výkřik jí rezonoval v hlavě. Kvílejší vítr zvedal písek kolem ní. Pak se ozval hlas její babičky – hlas, který si spojovala se záchranou – *Buď v klidu. Nepanikař. Je to jenom člověk.*

I když se však snažila potlačit strach a zbavit se paniky – připomínající pocity, které zažívala, když se dívala, jak od ní její matka odchází navždy –, ucítila v žaludku podivný pocit.

Ozval se výkřik, tlumený jeho šátkem, v dialektu, který nepoznávala.

Už byl skoro u ní.

Proboha, Kasie, nestůj tu jako husa a pohni se.

Výzva k akci jí pomohla zbavit se strachu ze samoty a bezmoci, strachu, s nímž bojovala celé dětství.

Už nejsi ta malá holka, která nebyla dost dobrá. Jsi statečná a chytrá a úspěšná.

Vrhla se k džípu, otevřela dveře spolujezdce a skočila do polstrovaného interiéru. Písek narážející do oken zněl jako výstřely z pušky, když jí ruka přistála na pistoli na sedadle spolujezdce.

Zane trval na tom, aby se naučila střílet, než ji pustí do pouště samotnou. Když se však její prsty sevřely kolem kovu, srdce jí vyskočilo až do krku.

Věděla, jak vystřelit na cíl s jistým stupněm přesnosti, ale nikdy nevypálila na živou bytost.

Rítící se kuň prudce zastavil jen pár centimetrů od nárazníku SUV. Kasia vystoupila, zvedla pistoli oběma rukama a třesoucí se prst přitiskla na spoušť.

„Zastavte, nebo budu střílet,“ zavolala anglicky, protože po pěti letech v Británii to pro ni byl nejpřirozenější jazyk.

Čokoládové oči se nad maskou přimhouřily – třpytily se vztekem a soustředěním. Teplo v jejím břiše zesílilo. A ještě víc ji vyděsilo.

Bandita přehodil nohu přes koňský krk a jediným plynulým pohybem seskočil, aniž by promluvil. Ty tmavé oči se jí propalovaly až do duše.

Trhaně ustoupila a pistole vypálila. Výstřel byl v bouři stěží slyšet, ale zpětný náraz jí mrštil na záda a zahlédla, jak sebou ten muž trhl.

Zasáhla ho?

Než jí ta myšlenka stihla blesknout hlavou, hřebec se vzepjal na zadních, jeho kopyta létala ve vzduchu kolem její hlavy. Bandita chytil otěže, než ji mohlo zvíře zadupat do pouštního písku, a ona ucítila příval úlevy. Během pár vteřin se však nad ní znovu vztyčil a úleva, že ho nezabila, se proměnila v paniku. Škrábala se po zadku od něj dál a kopala nohama.

„Nechte mě být.“

Kde je ta zbraň?

Horečně po ní pátrala, oči však měla plné vířícího písku. Viděla jenom jeho, jako zlověstnou siluetu, jak se nad ní tyčí.

Z bouře vylétly dlouhé prsty a popadly ji za paži. Vytáhl ji na nohy, sklonil se a přehodil si ji přes rameno s takovou rychlostí a silou, že ani nestihla pochopit, co se děje, než se ocitla na obřím černém koňském hřbetě.

Zvedla nohu, aby seskočila, ale než dostala koleno přes hrušku sedla, nasedl za ni.

Jednou rukou vzal otěže a druhou si ji přitáhl ke svému pevnému tělu.

Vydala ze sebe jen „ufff...“, zatímco jí z plic vylétl všechn vzduch. Železná obruč jeho předloktí se jí přitiskla na prsa. A pak se najednou rozlétli, zadek

jí poskakoval v sedle – a vzdalovali se od džípu, který už byl napůl pohřbený v písku. Její tělo se muselo poddat jeho silnější vůli, když se sklonil a svým hábitem ji chránil před pískem, jenž ji štípal v očích. Snažila se vykřiknout, vzdorovat letargii způsobenou hrůzou.

Unáší tě. Musíš bojovat. Musíš přežít.

Připadalo jí, že vířícím pískem uhánějí celou věčnost – až na ni nakonec strach a panika přestaly do-
tírat a tělo jí roztálo vyčerpáním. Mužská náruč ji chránila před živly.

Je to snad stockholmský syndrom²? uvažovala omámeně, její unavený mozek už nebyl schopný potýkat se se strachem, zatímco její tělo podléhalo neproniknutelné temnotě.

Když se jí zavřely oči, vrátila se časem, až byla znovu tou malou holčičkou. Ovšem tentokrát už nebyla sama a bezmocná a nesledovala, jak její matka bez jediného ohlédnutí odchází, ale byla v bezpečí silných paží chránících ji před bouří.

² Psychologický syndrom, kdy oběti únosů začínají pocíťovat blízký vztah ke svým únosčům. Poznámka redaktora.

DRUHÁ KAPITOLA

Tu a tam se Kasia probouzela. Poprvé ucítila závan chladu na tváři a silnou tíhu na zádech, jež ji dusila a hrála zároveň. Když otevřela oči, srdce jí vylétlo až do krku.

Na horizontu zářilo červené světlo, nad hlavami se jim blikotaly hvězdy. Stehna se jí třásla a pak si uvědomila teplý hřbet mezi nimi.

Kůň. Je na koni.

Na *jeho* koni.

Vzpomínky se vrátily.

Je unesena!

Unesl ji muž, jehož svalnaté předloktí se jí svíralo kolem pasu. A jehož tělo vyzařovalo žár, který ji celou obklopoval.

V tu chvíli se jí vybavily i všechny nevhodné sny, jež o něm měla. Odsunula je stranou a pokusila se osvobodit z jeho náruče.

Vedle ucha se jí ozvalo zabručení, takže si uvědomila nepřírozené ticho noci a zvuk večerního vánku. Bouře pominula.

A ona je sama, uprostřed pouště, s banditou, který ji zajał. A zachránil. Ale proč?

To je fuk. Teď je na čase uprchnout. Od něho.

Koňská kopyta teď trpělivě dusala po skalnatých

dunách, zatímco se vlekli po svahu. V údolí pod nimi se objevila oáza. Kůň vyrazil dolů tak jistě jako kočka. V zrcadlové hladině vody se odrazil rudý západ slunce, palmy a rostliny bujely kolem okraje vody. Sípavý dech jejího únosce jí zněl v uších, až se jí srdce rozbušilo proti žebrům.

Slyší snad v jeho drsném dýchání vzrušení? Jak to má vědět? Ještě nikdy se neoctila v náručí vzrušeného muže.

To je jedno, Kasie. Soustřeď se, proboha.

V prstech, jimiž svírala hrušku sedla, ji mravenčilo, stehna se jí třásla a páčila ji, rozbolavělá z několika hodin na koňském hřbetě. Začala vnímat palčivou bolest v místě, kde jí písek poškrábal odhalenou pokožku a dostal se jí do očí.

Sípavě se nadechla, aby přiměla unavený mozek vymyslet nějaký plán.

Pokud ji zachránil před bouří, třeba jí nechce ublížit. Teď by byla nejvhodnější chvíle si s ním promluvit.

„Děkuju, že jste mě zachránil před tou písečnou bouří,“ prohlásila se vší autoritou, již dokázala dát dohromady přes bolavý krk. „Jsem blízká přítelkyně královny. Pokud mě ihned odvezete do paláce, štědře se vám odmění.“ Ta slova z ní vylétla, v tiché noci zněla nemožně hlasitě.

Nic na to ovšem neřekl, jeho tělo se ztěžka tisklo k jejímu, zatímco se kůň blížil k vodě. Zahlédla velký stan vztyčený v palmovém hájku. Kůň zastavil před stanem.

Vůně čerstvé vody rozehnala smrdutý odér koně a slaný pach muže. Zatlačila mu ramenem do hrudi, aby si osvobodila ruce z jeho sevření.

Znovu zabručel, pak se ten zvuk ovšem proměnil v zasténání.

Byl velký a očividně velice silný, když ujel celé míle, aby je dostal pryč od bouře, ale to, jak ji držel, nepůsobilo výhruzně. Spíše ochranně.

Pokud to zase nebyl její pošetilý optimismus.

Nijak se jí však nepokoušel ublížit. A tak se držela optimismu – jakkoliv pošetilého – a znovu zopakovala svůj příslib bohatství v narábijštině, ovšem opět bez odezvy.

Mlčky tedy seděli na koni, zatímco si celým tělem uvědomovala každý jeho sebemenší pohyb.

Překvapilo ji, když ucítila jakýsi žhavý pocit. Jak může být teď vzrušená? Když toho muže ani nezná?

Znovu se pohnul, jeho zasténání jí přejelo po páteři. Pak se jeho paže kolem jejího pasu uvolnila. A jeho tělo začalo sklouzávat na stranu.

Co se děje...? Sesedá z koně?

Stiskla boky koně koleny a pevně se chytla hrušky sedla. Příval vzduchu na jejích zádech, když ji jeho teplo opustilo, následovalo hlasité zadunění.

Sklopila pohled a uviděla, jak muž leží na zemi pod koněm.

„Prrr, chlapče,“ zašeptala horečně v obavě, že by zvíře mohlo vystartovat. Ovšem poté co několikrát zadupal kopyty příliš blízko u mužovy hlavy, se upokojil a jen švihal ocasem.

Jak mohl spadnout z koně? Usnul snad? Proto jí neodpověděl? Musí být po té jízdě ještě vyčerpanější než ona.

Otázky jí vířily hlavou. V břiše cítila úlevu a zmatek.

Naklonila se přes koňský krk a popadla visící otěže. Na koni nejela od chvíle, co odletěla z Narábie do Británie, a nikdy na tak obrovském tvorovi, ale zrovna když se chystala pobídnout zvíře patami, podívala

se ještě jednou na muže. Nepohnul se, jen tam tak ležel zhroucený na zemi. Nohy se jí uvolnily a místo aby koně popohnala, zjistila, že leze dolů z té obrovské potvory.

Možná je blázen – potřeštěný optimista s romantickými představami – ale nemohla se prostě přimět, aby odjela a nechala ho tu ležet. Ne po tom, co několik hodin spala v jeho náruči, zatímco je oba odvážel do bezpečí.

Přistála na druhé straně, vzala otěže a odtáhla zvíře dál od jezdcova nehybného těla.

Pokusila se koně odvést ke stanu mezi stromy, ale nechtěl se hnout. „Nechceš ho opustit, je to tak?“

Kůň pohodil hlavou, jako by kýval.

Ach... Vzpamatuj se, Kasie. Koně nemluví anglicky – zvláště koně narábijských banditů.

Nakonec vzdala snahu koně odtáhnout a přistoupila blíž k muži. Nepohnul se, ale přesto k němu přistupovala opatrně. Na koni působil obrovsky a poloha na zemi jeho velikost nijak neumenšila.

Padající hvězda ozářila potmělou oblohu a ona zalapala po dechu, když nad ní explodovalo jasné světlo a vrhlo svou záři na muže u jejích nohou. Černá látka zakrývající mu hlavu a nos a ústa se sesula. Měl vlnité tmavé vlasy, ale o dech ji připravila jeho neuvěřitelně pohledná tvář.

Ten pohled se jí vpálil do sítnice, zatímco světlo sláblo a stíny se vrátily. Vysoké ostré lícní kosti, černé obočí a sluncem opálená pokožka vytvářející dokonalou symetrii jeho rysů. Spodní polovinu tváře mu pokrývalo několikadenní strniště, ale dokonce i s těmi zarývajícími vousy ještě nikdy neviděla nádhernějšího muže. Ani šejk Zane se mu nemohl rovnat.